

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4701 van 11 december 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 25 september 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 augustus 2007 houdende de weigering van de afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 27 december 2006 huwt verzoeker te Marokko met mevrouw B.F.

Op 19 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D gezinshereniging.

Op 30 mei 2007 vraagt Dienst Vreemdelingenzaken advies aan het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen.

Op 25 juli 2007 brengt het parket van de Procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies uit nopens het huwelijk van verzoeker met mevrouw B.F. .

Op 28 augustus 2007 krijgt verzoeker kennis van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van de afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“Op 25/04/2007 werd er op basis van art. 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer A.A. (...), geboren te Driouch, van Marokkaanse nationaliteit; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 27/12/2006 werd afgesloten met mevrouw B.F. (...), geboren te Bouarfa, van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikel 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

- Mevrouw B. (...) vestigt zich in september 2002 in België op basis van haar tweede huwelijk met de heer A. (...) Dit huwelijk houdt evenwel amper 2 jaar stand. De ex-echtgenoot, A.J. (...), huwt vervolgens met de zus van mevrouw B (...), die op haar beurt naar België reist.

- In december 2006 leer mevrouw vervolgens haar derde echtgenoot, de aanvrager, kennen.

- Volgens de man vond hun kennismaking plaats door bemiddeling van zijn oom, die tevens in België woont.

- Mevrouw verklaart echter dat ze elkaar leerden kennen via de familie: de neef van meneer is een vriend van de broer van mevrouw.

- Nauwelijks 3 dagen na hun eerste ontmoeting vindt het huwelijk plaats.

- Er is geen traditioneel huwelijk sfeest geweest.

-Mevrouw () B. is maar liefst 11 jaar ouder dan haar 24-jarige echtgenoot: dit is erg ongebruikelijk naar Marokkaanse traditie en gewoonten.

Op basis van de elementen aanwezig in het administratieve dossier en het gevoerde politieonderzoek, is het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen van oordeel dat het hier een schijnhuwelijk betreft (AN.SCH.273/07) en adviseert het bijgevolg negatief; het huwelijk is kennelijk niet gericht op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap maar werd enkel afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen A.A. (...) en B.F. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum gezinshereniging wordt geweigerd.”

2. Ontvankelijkheid.

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift op, daar artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift ‘de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting’ moet vermelden en deze in casu niet vermeld is.

Er kan op grond van de wetgeving niet worden besloten dat het minste verzuim of onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvormen tot (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel.

Voor wat het niet vermelden van de taal voor het horen ter terechtzitting betreft, stelt artikel 39/60, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat de procedure schriftelijk is. Luidens het tweede lid van deze bepaling mogen de partijen en hun advocaten ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Artikel 14, derde lid, van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de voorzitter de partijen ondervraagt indien dit noodzakelijk is.

Artikel 13, tweede lid, van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bepaalt tot slot dat de griffie een tolk oproept indien de vreemdeling, overeenkomstig het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 5°, van de vreemdelingenwet, in zijn verzoekschrift heeft aangeduid dat hij zijn opmerkingen zal laten kennen in een andere taal dan deze van de rechtspleging.

Uit de voorgaande bepalingen wordt afgeleid dat de verplichting tot het vermelden in het inleidende verzoekschrift van de taal die wordt gekozen voor het verhoor ter terechtzitting, er toe strekt de Raad toe te laten zich derwijze te organiseren door het oproepen van een tolk, dat betrokkene kan worden gehoord dan wel ondervraagd in de taal die hij heeft opgegeven. Dit betekent dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm inhoudt dat de verzoeker afziet van de hem procedureel geboden mogelijkheid om persoonlijk zijn opmerkingen mondeling voor te dragen in de taal die hij heeft gekozen en van de mogelijkheid in de gekozen taal persoonlijk ondervraagd te worden door de voorzitter indien deze laatste dit noodzakelijk acht. De sanctie van dit verzuim is dan ook dat de verzoeker, indien hij persoonlijk optreedt, enkel in de taal van de rechtspleging zijn opmerkingen mag voordragen of ondervraagd zal worden in de taal van de rechtspleging zonder bijstand van een tolk.

In casu heeft de verzoeker ter terechtzitting zijn mondelinge opmerkingen voorgedragen bij monde van zijn advocaat die uiteraard ter terechtzitting de proceduretaal hanteerde bij zijn mondelinge toelichtingen (zie *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 122-123). Het door de wetgever beoogde normdoel van deze pleegvorm is derhalve bereikt.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker betoogt dat Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakt aan onbehoorlijk gedrag daar zij op basis van een eigen appreciatie omtrent een schijnhuwelijk is overgegaan tot een weigeringsbeslissing van de verstrekking van een visum gezinshereniging en dit terwijl Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele bevoegdheid heeft om huwelijken te erkennen. Verzoeker wijst er voorts op dat het onder de bevoegdheid valt van de burgerlijke stand om een in het buitenland opgestelde authentieke akte te erkennen of niet.

Artikel 27, §1, eerste lid, van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De artikelen 18 en 21 WIPR stipuleren ter zake:

Art.18: *“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”*

Art.21: *“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – onregelmatigheden optreden naar aanleiding van een vreemde akte, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij, namelijk de Dienst Vreemdelingenzaken, de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum type D gezinshereniging. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid, WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand nog geen beslissing zou hebben genomen inzake de erkenning van deze buitenlandse akte, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert en, op grond van deze weigering tot erkenning, besluit dat – zoals *in casu* – het de afgifte van een visum gezinshereniging dient geweigerd te worden.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat, zelfs al had de verwerende partij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de rechtsgeldigheid van de vreemde huwelijksakte afgewacht alvorens te beslissen over de visumaanvraag gezinshereniging, deze op grond van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, voor haar niet bindend is in het raam van het onderzoek van een afgifte visum gezinshereniging. De verwerende partij miskent derhalve de zorgvuldigheidsplicht niet en maakt zich niet schuldig aan onbehoorlijk gedrag door de bestreden beslissing te nemen vooraleer de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft beslist over de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de beschouwing dat hij gehuwd is met mevrouw B. en dat de weigeringsbeslissing om een visum gezinshereniging af te geven een

frappante schending is van artikel 8 EVRM. Hiermee wordt niet voldaan aan de vereiste van een “middel”. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweed lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Verzoeker laat na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van artikel 8 EVRM bestaat. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het tweede middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Het tweede middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 december tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.